

Станіслав Однороманенко

ТУТ ВСЕ – МОЄ

Харків
2026

УДК 821.161.2
О 42

О 42 **Однороманенко С. Г.**

Тут все – моє / – Станіслав Однороманенко Харків:
Видавчиня Тетяна Супун., 2026. – 100с.

ISBN 978-617-8817-17-6

«Тут все – моє» - це збірка віршів Станіслава Григоровича Однороманенка, які торкаються тем, що болять і надихають. Ці вірші – не просто слова, складені у рими. Це думки, що шукають сенс, серце, що озивається до читача, і душа, яка ставить питання, не завжди маючи відповіді. Філософські роздуми автора переплітаються з образами українського ландшафту, боєм сучасності та глибокою вірою в світло всередині людини.

Книга розрахована на широке коло читачів.

Видавництво подає твори у редакції автора, мовою оригіналу.

УДК 821.161.2

© Однороманенко С. Г.

ФІЛОСОФІЯ ДУШІ

ФІЛОСОФІЯ ДУШІ

Буває так, що я вже на межі,
І вирватись із цього стану важко.
Тоді й пишу я «Філософію душі»
Або читаю вже написане, як завше.
Думка летить, мов птах у вишині,
Описую словами власну тишу.
Задумуюсь: «Філософ я чи ні?»
Рядки ж написані – я вам залишу.

НЕ ПИШЕТЬСЯ

Ось місяць вже, як не пишу ні слова,

Настала тиша в голові «здорова».

Нема ні тем, ні рим, ні заголовків,

Ні образів, ні влучних фраз доробків.

Це осінь депресивно все блокує?

Піду на вулицю із нею повоюю!

Душа моя поезію відчує,

І до світанку свої вірші напишу я.

КРІЗЬ СЕБЕ

Пропускаю я все крізь себе,
І любов, і біль, і журбу,
Знає це тільки моє небо,
Яке бачило славу й ганьбу.
Як мені це все зупинити?
Чи вдягнути бронежилет...
І не буде ніщо в душу бити,
Поміняю я долі сюжет.

ПОДАРУЙ МЕНІ ДОЛЕ СИЛУ

Подаруй мені доле силу,
Щоб міг легко я все вершити:
Подолати те, що не миле
Й не поєднане міцно зшити.
Дай у руку меч правосуддя,
Дай у другу щит адвоката,
Проколю я злоби погруддя
І до пекла відправлю ката!
І скінчивши тяжке завдання,
Я безсилий впаду на поле.
Подаруй мені доле бажання:
Не вершити суду ніколи!

СТЕЖИНА ЖОВТНЕВА

Стежина жовтнева – це так романтично,

Між золотом листя дерев,

У парку скрипаль грає музику вічну,

Заслухався з каменю лев.

І колесо огляду оберт мотає,

То ввись над Дніпром, а то вниз,

Немов би роки й місяці відміряє.

Згадай все – назад обернись.

ЛАЗУРНЕ УЗБЕРЕЖЖЯ

На Лазурному узбережжі
Колір моря яскраво синій.
Хвилі б'ють об горі підніжжя,
Поклоняючись їй єдиній.
І вмонтовані в скелі спонтанно
Знамениті міста французькі:
Монте Карло, Ментон і Канни
Й стародавні їх вулички в'узькі.
З королівською величчю – знаково,
Як перлина всього регіону,
Зустрічає гостей Монако
З його прапором біло-червоним.

МЕНІ П'ЯТДЕСЯТ ШІСТЬ

Мені п'ятдесят шість...

Багато це, чи мало?

Немов на півдорозі

Життя мене застало.

У дзеркалі вже зморшки,

А в серці – ще весна,

Й веде туди доріжка,

Де юність голосна.

Були і грім, і зливи,

І спокій, і жалі,

Але стою щасливо

На рідній цій землі.

І не шкода ні трішки,

Що пройдено – моє.

Мені п'ятдесят шість вже –

Потенціал ще є!

НОВЕ

А може щось придумати нове,
Таке, про що у світі ще не чули.
Щоб невелике воно б́уло й немале,
Кожна людина щоб його відчула.
Та що це має бути? Не збагну...
Давно вже все придумано не мною.
Мабуть закину я затію цю,
Не перейматимуся думкою пустою.

ХМАРИ

Хмарами на небі
Малює хтось картини.
То гори сніжно-білі,
То квіти ніжно-сині.
Летить дракон могутній
І пащу відкриває,
Та в битві з ним, нерівній,
Герой перемагає.
Ось пудель кучерявий
Парить над небокраєм,
За ним баранчик бравий
Усіх їх обганяє.
Міняє небокрай
Небесну ту палітру,
А я спостерігаю
Шедеври хмар і вітру.

ГОРОБЦІ

Горобці купаються в калюжах
Й не бояться зовсім холодів.
Пташку цю не смій, друже, паплюжить,
Вона знищує мільйони шкідників.
Іноді загляне вам в віконце,
А в саду – і в миску зазирне,
Віщуни погоди – дощ чи сонце?
І чи засуха країну омине.
У дитячі дзьобики голодні,
Принесуть комах і комарів.
Нагодуй птахів і ти сьогодні,
І рахуй, що душі їм зігрів.

НІЧ

Ніч вкрила місто темним покривалом,
На небі розмістився зір загін,
Зітхає вітер, грається з туманом,
І сни спускаються в будинків тінь.
Мовчить земля, заснула під каштаном,
Лише ліхтар пильнує спокій твій,
А десь, в душі, між правдою й обманом,
Жевріє день – натхненник світлих мрій.

ОКУЛЯРИ

Дивлюсь на світ я крізь прозорі окуляри,

А хочеться рожеві одягти,

Розфарбувати щоб картини мляві,

І грішне в праведне щоб возвести.

Ще збільшувальне скло бажаю мати,

Щоб роздивитись мінімальні всі штрихи.

Бо вийдеш в світ незрозумілий з хати –

Й мерщій назад, аби не зносило дахи.

Тож гляну в окуляри я сучасні,

У віртуальну ту реальність весь пірну,

Залишу поза межами неясність,

А повернувшись – жити заново почну.

ОБРАЗА

На ображених воду возять —

Так мати казала.

Та коли мене доводять —

Місця всім замало.

Бо ображений поет

Може вдарить словом

І надрукувати це

Накладом масóвим.

Начувайтесь ж тоді,

Мої дорогії,

Кожна мошка буде знати

Про ваші злі дії!

НЕ БУЛО

Як дивно знати, що когось немає,
А вчора ще пили ви разом чай.
І вже його ніхто не зустрічає
На вулицях. Вже не чекай.
Він був – і зник, розвіявся мов дим,
А може й не було його ніколи,
Й не зустрічався ти жодного разу з ним.
Але ж є запис відео, розмови...
То все думок і пам'яті монтаж.
Якби він був, то би не щез ніколи.
Мабуть тобі привидівся міраж,
Такі бувають у житті приколи.

РІЗДВО

Немов у казку порина моє єство,
Коли на ганок сніжний я виходжу.
Я відчуваю – наближається Різдво,
Тоді в порядок я свій стан приводжу.
Зберусь з думками і очищусь від зlobі,
І попрошу пробачення у Бога.
Почнеться відлік нової доби,
І вкаже Зірка Вифлеємська всім дорогу.

Я НЕ ХОЧУ ПИСАТИ БАГАТО

Я не хочу писати багато,
Бо від довгого віршів читання,
Хтось втомитися може занадто,
Й пропаде до поезій бажання.
Не збагнуть, що хотів я сказати...
І навіщо ж тоді трудитись?
І нащо ці слова римувати?
Краще вже у вікно задивитись...
Ну а може взяти лопату?
І скопати городу три сотки,
І скінчити вірші писати.
Так і буде колись – сто відсотків!

ГІТАРА

Оце подумав...Ми з тобою пара.
Бо скільки літ не розлучались ні на мить.
Моя, із шістьма струнами, гітара...
Коли душа бажає – то звучить.
Акорди тисну, струн я доторкаюсь,
Почую голос твій, й відчую ритм.
Мов в море лагідне, в ці звуки поринаю,
А повернутись щоб – потрібен алгоритм.

ДОЩ

У вікно мені стукає дощ,
Його краплі ловлю рукою.
Потребує життя наше прощ,
Бог змиває гріхи водою.
Тож під струмені стану води,
До небес здійму руки висо́ко,
Захищу себе від біди
Я сльозами небесного ока.

ДРУЖБА

Роками дружити – не легко це, друже,
Але і не важко щоб так вже аж дуже!
Зрання пити каву, e-mail відкривати,
Погодні умови по Google вивчати,
Єдину подругу інформувати:
Що треба їй знати, а що і не знати.
Чекати тепла щоб до річки рушати,
А може до моря, а може в Карпати...
Коротше, хай дружба під небом літає,
А Всесвіт з річницею дружби вітає!

ЗИМА

Скоро прийде нова зима,
Хоч безсніжні вони якісь стали.

Кучугур й заметілі нема,
Й криги міць, щоб її не зламали.

Бачу дати в календарі:
Новий рік і Різдво Христове,
А на вулиці та в дворі...
Що? Не буде вже снігу ніколи?

КОРАБЛІ

Відірвавшись від краю землі,
Йдуть з одеський портів кораблі.
Стрій тримають і курс, як вказали.
Капітани тримають штурвали
І везуть золотаве зерно,
Деся чекають на нього давно,
Та повернуться знов у порти.
Повертайся додому і ти!

ЛІТАК

У місячному сяйві мчить літак,
Несе він пасажирів – де тепліше.
До моря, там де пляж, зробивши гак,
І гір хребет управно облетівши.
Ще дві години і зустріне Шарм
Його шасі, що різко загальмують.
Перепочинок... І десятки карм
До дому рідного в його салоні попрямують.

ЛІТО

Мені хотілося щоб оце літо,
Неначе вічність, не могло скінчитись.

І прохолоді осені ніколи
В моє життя зігріте не пробитись.
Та невблаганний час планету крутить,
І осінь із-за рогу точно вийде,
Зима приспить, весна ж усе розбудить,
І моє літо довгождане знову прийде.

МОРЕ

О море, море... Мчу до тебе влітку
Щоб змити холоду і втоми бруд.
В твої солоні хвилі – всі здобутки,
Що накопичились, як грішний блуд.
Чи тихо ти, чи штормом зустрічаєш,
То все одно мені, бо скучив я
За твоїм подихом веселим і печальним,
За тим балансом, як у спорті нічия.

СВОЄ

За стаканом ірландського віскі,
Запаливши сигару кубинську,
Я читаю поему англійську,
А вдивляюся в даль українську.
І хоч як не прекрасне чужинське,
Та шедеври писав Коцюбинський,
І дим кращий із рідного листя,
А вода – з джерела, щоб напивсь я.

ОРКЕСТР

Там, колись у далекім дитинстві,
Я в оркестрі грав духовому.
В ноти пильно вдивлявсь, щоб не збитись,
Й ритм життя відчував по другому.
Марші, вальси, польки, етюди –
Різнобарв'я музичних стилів.
І на звуки приходили люди,
Й дарували нам оплески милі.

ОСІНЬ

Я обожнюю ранню осінь,
Бо світ вперше побачив у жовтні.
Змін в природі ще не відбулося,
І дерева лиш трішки пожовклі.
Ще трава зеленіє повсюди,
І нетепло одягнені люди.
Сонце світить і трішки гріє
Мої передзимові мрії.

ІТАЛІЯ

В дитинстві мріяв про країну я одну,

Пісні якої сам співав і тис струну,

А потім мови тої взяв сертифікат,

І вперше: піца, паста і салат...

Італії відвідав я міста:

Соренто, Ріміні, Неаполь – неспроста.

Венеція і Рим запали в душу.

Тепер я знову повертатись туди мушу.

Бо є в Італії цій магія якась,

Що змушує аби я повертався.

ПИШУ

Навіщо нам писати вірші?

Мовляв, в наш час ніхто їх не читає.

Можливо й читача мого немає?

А я тружусь, верстаю, видаюсь.

Можливо...Та коли я обернусь,

То відчуваю погляди критичні,

Буває – вдячні чи егоїстичні.

Мабуть читають...Може проклинають,

Що взяв перо...Чи ще за що...

Та хай їм грець! Пишу! Нехай там що!

ПІСНЯ

У дитинстві, в дворі прабабусі,
Я сидів на колоді весь день,
І співав «Несе Галя воду»
Та багато інших пісень.
З тих пір з піснею не розстаюся,
Скільки раз виручала мене...
І в коханні, й в піднятому дусі.
Пройду з нею життя земне!

ПЛИННІСТЬ ЧАСУ

Швидко години мчать в добі в останній час.

Я чую часто це від себе і від вас.

Чи закрутилася планета ця хутчіш?

Чи ми раніш по ній ходили босоніж

І менше руху надавали без взуття?

Тепер немає вороття, як і в життя...

Тому прискорююсь і я писати...жити...

Лиш у віршах моїх час можна зупинити

Перечитавши їх або недочитавши...

І бути вічно в миті тій, де свято завжди.

ЧЕРВОНІЙ МІСЯЦЬ

Над вечірнім містом яскраво
Нависає місяць червоний,
Як велика куля кривава.
Може знак це недобрий черговий?
Можуть хмари його закрити –
Та безхмарне небо сьогодні.
Може силу в кулак зібрати
І штовхнути його в безодню?
Та коли зійде сонце зранку,
Зникне місяць цей сам поневолі.
З ним боротися можуть світанки.
Не змінити йому наші долі!

ШУКАЮ

Я шукаю ключі від щастя,
Щоб замкнути ними ненастя.
Я шукаю двері до блага,
Щоб зайти в них і мати наснагу!
Я шукаю стежку до долі,
Щоб вела до знаменної ролі.
Я постійно в житті щось шукаю,
В цьому пошуку втоми не знаю!

ТРІШКИ
ГУМОРУ

МУЗА

Люблю тебе, моя Муза,
Хоч іноді їм від пуза
І не пишеться тоді.
Каже мозок: «Та годі!
Всіх віршів ти не напишеш,
Без поезій в світі тихше.
Хай читають Інтернет».
Застогнав... й пропав поет.

КРУГОВЕРТЬ

Вечір... Пара... Разом знов...

Серіал... Диван... Любов...

Ранок... Кава... Шлях на працю...

День у день тягну цю тацю!

Та відпустка недалеко...

Чемодан... Вокзал... Аптека

Промайнуло... Відгуло...

Закінчилося бабло...

Знов додому повертаюсь,

І на рік увесь впрягаюсь!

АЙТІШНИК

Колись, обравши ремесло успішне,
Закінчив універ, він став – «айтішник».

Роботи – море: дистанційна і офлайн!
Захочеш – «Боїнг» програмує, чи то комбайн.
Пиши бухгалтерську програму чи для звітів,

Чи для поливу огороду, саду, квітів.

І кошти попливли йому на картку,

І може тур купити хоч куди він без

запарки...

І вже «айтішник» наш на рівні з Богом...

Та Штучний Інтелект чекав за рогом...

Програми пише швидко дохідні,

Ти дай йому лиш чіткі дані вихідні.

Отож ніколи, хлопче мій, не зазнавайся,

Скоріш суміжної професії навчайся!

ПОРТРЕТ

Я хотів написати портрет,
Але фарби не міг підібрати.
Відтворити хотів сюжет,
Щоб динаміку днів передати.
Вже придбав полотно і мольберт,
І поставив їх біля хати...
І згадав враз – то я ж поет!
Взяв перо й почав вірш писати.

Я ХОТІВ ЗАВЕСТИ СОБАКУ

Я хотів завести собаку,
Та не знав, яку вибрати «марку».
Є великі, а є маленькі,
Одні – злюки, а інші – рідненькі.
Пекінеси і бультер'єри,
Кожна має свої манери.
Далматинці, ротвейлери, тої,
Їде дах від маси такої!
Ні – зостануть поки наодинці,
Й споглядатиму псів на картинці.

КОТЯЧИЙ БАТЬКО

Є у мене один товариш,
Який любить котів більш за все.
Він все знає про них, як питаєш,
Інформацію вмить донесе.
І в просторій його сільській хаті
Їх живе із десятків, мабуть.
Разом з другом, котяки пухнаті,
І їдять, й сільську владу клянуть!
Головний з них шотландський кіт Кузя,
Пережив він з хазяїном все!
Прийде час і котяра напише мемуари, де все
донесе!
Тож Віталій Іванович, рідний,
Домовляйся з висловухим завчас,
Бо секрети твої, принагідно,
На суді застосують до нас!

МОЇ МЕДИКИ

Навколо мене медиків династії,
Не медик лише батько й баба Настя.
Дружина, мама, теща, тесть і куми.
В них лише про моє здоров'я думи.
І навіть дід Іван, що був сантехнік,
Під час війни служив у медсанбаті, теж був
медик.

Ще однокласників кагорта немаленька,
Чого вартує лиш Наталка Євтушенко!
Щодня отримую від них я настанови,
З рекомендаціями, щоб я був здоровий:
«Не пий спирте, не їж салко, бо жирне,
Щоб не схопив тебе інфаркт обширний».

Повидаляли зуби мудрості й апендикс,
А тут почув від них нове слівце: «генезис».

Таке от видалять – ще не дозрів...

Краще доп'ю за медсестер і лікарів!

РОДИЧІ

Є у Лесі сестра Аліна,
Якщо треба – вона підміне.
Є в Аліни синок Дениска,
Він противний бува, як редиска.
В Звенигородці вони проживають
В хаті гарній, і горя не знають!
У Черкаси ось-ось приїздили,
Біля річки і їли, і пили.
Та ракета ледь всіх не накрила.
Вчасно Леся їх оповістила,
В укриття і в підвал опустила,
А над вечір в McDonald's зводила.
Потім був зоопарк і ведмеді,
На матрасі, як на торпеді,
В Свидівку вони плавали три дні,
Все потратили і стали бідні.
Час додому настав повертатись,
На роботу і в школу збиратись!
Родичів не буває багато,
Тільки йде від них обертом хата!

НОВОРІЧНЕ БАЖАННЯ

Зрозуміти ніяк я не в змозі:
Новий рік вже стоїть на порозі.
Як так сталося, що він вже ось,
А бажання моє не збулось?
Я у січні його загадав,
Я чекав, я страждав, натякав...
Пережив і весну я, і літо,
І осінню пору зміг стерпіти.
Та не збулось нічого із того,
Що кричав я у небо з порога.
Написав на папері бажання,
Проковтнув його під час читання.
Президенту відправив послання –
Долучився щоб до виконання.
Та хвилини нестримно спливають,
І надії мої помирають.
Тож тепер я у році новому
Не відмовлю собі вже ні в чому.

ПОЕЗІЯ
ШКІЛЬНИХ
РОКІВ

ЧИ БУВАЄ ЛЮДИНІ СТРАШНО

Чи буває людині страшно?

Поставим питання розмашно!

Задумайся самий відважний -

Чи буває людині страшно?

Летить літачок паперовий,

Несе вітерець його кволий.

А я все думаю: «Як же?

Чи в польоті йому не страшно?»

Звучить гітара тоскливо,

Для когось ця гра важлива,

А ось від ударів тяжких

Чи буває тим струнам страшно?

Чи буває кому-небудь страшно?

Відповімо ми колись, а як же!

І знати це буде не важко:

Чи буває людині страшно.

Чи буває людині страшно?

Для мене важливо це завжди.

Я у Всесвіта це запитаю:

«Хто на світі страху не знає?»

Жовтень 1985 року.

ПРОБАЧ МЕНЕ...

Пробач мене... За що? Не знаю...

Та відчуваю – винний я.

Ти поглядом цим вирізняєш

Мене між інших. Не моя...

Пробач мене, забудь навіки,

Щоб серце не боліло знов.

Опустиш ти свої повіки

І скажеш: «Вмерла вже любов».

14.10.1985

ЗГАДКА

В кімнаті твоїй, як зазвичай,
В куточку стоїть, не сплакне,
Гітара. В очах твоїх відчай,
Бо глянеш й згадаєш мене.

14.10.1985

*МІЙ РІДНИЙ
КРАЙ*

РІДНЕ СЕЛО

Посеред лану, на Дніпровій кручі
Стоїть село, де народився я.
Двори, хати, дерев сади квітучі,
Все це – то Вереміївка моя!
Тут друзів підібрав собі я вірних,
Тут обирав професію свою,
Тут музики навчався я покірно.
По говору вереміяків впізнаю.
І повертаючись щоразу в світ дитинства,
Тепер не часто – бо нема до кого йти,
Я відчуваю у душі блаженство,
Яке веде нас до чергової мети.

НА БЕРЕЗІ ДНІПРА

На березі Дніпра в моїх Черкасах
Я дихаю так легко, як ніде,
Ані в горах, ні на морських терасах,
Ні в лісі осені, де лист паде.
Мабуть тому це дихання найлегше,
Бо в ньому код життєвий тільки мій.
І кожен подих додає, як вперше,
Всю неосяжність й загадковість мрій.

ВІТРЯКИ

На перехресті вітрів,
Переживши віки,
На окраїнах сіл
Ще стоять вітряки.
Вже не крутять крильми,
Зупинивсь для них час,
І приходять тепер,
Як в музеї, до вас.
Ось, завмерши, стоять
Великани сумні,
Світ немов боронять,
Охоронці земні.

РІДНЯ

У ці холодні листопаду дні
Здійснив я подорож до кровної рідні.
Зустрів я очі і обличчя риси,
Мені знайомі із дитячої колиски.
Лиш трішки старші, ніж три роки тому,
І погляд їх відображає втому.
Та усмішка цих лиць не покидає,
Нагадує батьків, яких немає...
Набрався сили я від свого роду,
Немов занурився в святу цілющу воду.

ХАТА

Колись продав в селі я рідну хату,
І став в останню мить серед кімнати,
Задумавшись: «На згадку, що забрати?»
Картину ту, що вишивала мати?
Чи фотографії, що ще висять на стінах,
Де родичі мої в жупанах стильних
Суворо дивляться й питають: «Продаєш?
Подумай... Вже до неї не зайдеш».
Бо люди інші будуть в хаті жити,
Ростить дітей й дровами піч топити.
І фото їхні з'являться на стінах...
Мені – лиш спогади, мов грані на рубінах.

ДІДОВА СОПІЛКА

Її голос вже чути рідко,

Її спів пам'ятаю здаля.

Я тримаю в руках сопілку,

Що зробив дід з горіха гілля.

В ній шість отворів аппікатурних,

Щоб міняти стан звуку й душі.

І в гаю, і на сценах культурних,

Звук сопілки – життя був рушій!

ПІЧ

В сільській печі вогонь життя палає,
Бабуся в запічок чавун справляє
Тим рогачем, що прадід змайстрував.
Для вогнища ж дід дров заготував.
І хата сповнена теплом і смаком страв –
Такою в пам'яті її закарбував.
Тепер мікрохвильовки, варки, грилі...
Та спогади про піч мені лиш милі.

ЧАЙКА ДНІПРОВА

Чайка Дніпрова зрання мене будить,

Бо бачу з вікна я ріку.

То рибку спіймає, а потім загубить

А скільки тих втрат на віку?

До хмар підлітає й до хвиль вниз несеться,

Ні боязні геть, ні страху.

І хай все минеться, і сонце всміхнеться,

Цій чайці, птаху без страху.

ДОРОГА В КАРПАТИ

Вже в котрий раз сідаю за кермо,

Рушаємо в Карпати! Ні – мчимо!

Дорога кілометрів дев'ятсот

Нас не лякає, ми: водій й пілот.

Нас по дорозі зустрічатимуть міста,

Ми їдем поміж них не менше «ста»...

Черкаси – Умань, Вінниця, Хмельницьк...

Тернопіль файний і Івановий Франківськ...

І ось Долина в передгір'ї розляглась...

Дорога в гори – мрія майже вже збулась.

А потім перескочим перевал...

Міжгір'я... Вниз... Тримаю я штурвал...

І ось вже Хуст за горами стріча..

Ще трішки і Шаян – це наш причал!

ПОКИНУТІ ХАТИ

Покинуті хати стоять у смутку,
Нема кому віконниць прихилить.
І перекошених парканів дошки
Охороняють їх останню мить.
Поїхав десь чи то помер господар,
На ключ замкнув всі двері і життя.
І цілі вулиці стоять, мов Мордор,
Чекають свого люду вороття.

САДИ ВЕСНИ

Вже сонце гріє бруньки на гілках,
Чекає цвіту український шлях.
Поллються з неба струмені води
І Батьківщини зацвітуть сади!
Роботи буде і бджолі, й митцю,
Й моєму брату – Олександру Матвійцю!
Нестримна сила цвіту тих садів
Перемогти нам допоможе ворогів!
Сади цвітуть, цвіт очі звеселя.
Хай квітне ж наша рідная земля!

ПАМ'ЯТЬ РОДУ

Моя прабабуся Килина,
У смутну голодну годину,
Ось так врятувала родину:
Сховала зерно до комину.
В печі біля вогнища гріло
І душу стражденну, і тіло.
Зерно обернулось спасінням
І роду мого воскресінням.
Давайте ж ці дні пам'ятати.
Народу мого не здолати!

ПОЕЗІЯ

ВІЙНИ

ВІЙНА

Війна ця кожного торкнулась,
Пройшла катком й не обернулась.

Війна безжально все зламала,

Те, що віками ми надбали.

Роками йде, й кінця не видно...

Народ боронить землю гідно!

Війна... Останні краплі люті...

Твої жахіття – незабуті!

ГОСТОМЕЛЬ

Ти першим відчув на світанку біль,

І гул гвинтокрилів лунав звідусіль,

Й металом поранило крила...

І «Мрія» твоя не злетіла.

Тебе боронив український солдат,

Та сили не рівні... І чорних тих дат,

Що був в окупації ти – не забудем.

Всі вірили в те, що ми перемогу здобудем!

В день перший квітневий звільнили тебе,

Вже в місто-герой окупант не зайде!

Усім визволителям – слава!

Й тобі – Українська держава!

ШЛЯХ ДО КРИМУ

Дванадцять років я не бачив Криму,

Мов батько-одинак свою дитину.

Я знаю, що ти там, посеред моря,

І що зазнав чимало травм й ковтнув ти горя...

Як підступитися до тебе? Ось планую:

Чи з берега турецького? Та ні – не допливу я.

Можливо з Грузії з Батумі буде ближче?

Та кораблі звідти не йдуть і вітер свище...

Дивлюсь з Одеси я на тебе – ось ти, рідний!

Малюю план польоту вірогідний...

Готуюсь... Розправляю серця крила...

Стрічай же, Крим! Душа моя до тебе

полетіла...

БОГ ВІЙНИ

Богу моляться люди з надією,
Допомоги від нього чекають.
На війні ж лишé артилерію
Бійці Богом війни називають.
А в бригаді п'ятдесят сьомій
Батарею артрозвідки знають,
І щораз ювелірної влучності
Їм по цілях ворожих бажають!
Нехай кулі минають їх осторонь,
Дронам ARES – легкої дороги.
Хай щоразу команда «Постріл»
Наближає нас до Перемоги!

САУ «БОГДАНА»

САУ «Богдана», твій постріл неждано
Накриє вогнем русака-бусурмана.
Сто п'ятдесят і ще п'ять міліметрів
Вгатить туди, де сховався ворог в нетрях.
Корпус залізний, душа все ж м'яка,
Тож опишу її ніжно в рядках:
База колісна, вага тридцять тон,
Шість раз у хвилину – комада «Вогонь»!
Снаряд реактивний на сорок км.—
Ворожі позиції він не мине.
Чотириста двадцять конячок двигун.
Богдану на битву освятить Перун!
САУ «Богдана» й обслуги бійців –
Ворог боїться, мов вівка зайці!

ЗВУК ТРИВОГИ

Четвертий рік лунає в місті звук тривоги,

Вже люди до сирен цих звикли трохи.

Але щоразу небезпеку він віщує,

І кожен сам своє життя рятує.

Нас розрахунки ППО від бід прикриють,

І РЕБи точно приземлить шахед зуміють,

А екіпажі МНС його знешкодять.

«Відбій»! І учні з укриттів виходять.

Та має ця тривожність завершитись.

Ми будемо на мирний світ дивитись,

Дітей ростити і любов плекати,

А всіх полеглих – вічно пам'ятати.

КОНЦЕРТ

Концерт... Рояль...

На сцені сотні свічок...

Партер... Вуаль...

І звуків плинність вічна...

Чекання... Ноти...

Піаніст у фракку...

А десь піхота

У цю мить іде в атаку...

ОКОП

Окоп – це дім,
Це захист для бійця
Від лютих мін
Й прильотів без кінця.
Окоп – це спальня,
Кухня і підвал,
Коли – вітальня,
А коли – завал.
Молітесь, побратими,
Щоб він став
Катам – могилою.
Героям – п'єдестал!

ПОГОНИ

З сімнадцяти років ношу я погони,
Із ними проходив усі перегони:
Курсантське життя, офіцерське в Одесі,
А ще міліцейське тяжке та на стресі.
З роками зірки на погонах зростали,
Та відповідальності лиш додавали.
І от час настав – підполковник мундир
У шафу повісив – вже не командир.
Та зір і погонів оте відчуття
Залишиться в мене вже на все життя.

ДУША

Моя душа замкнута міцно в тілі,
Вона гартується там день у день,
Щоб потім витримати і в думках, і в ділі
Навалу злу на міць моїх легень.
Душа моя лишень зо дев'ять грамів,
Як куля важить. Та задачі різні в них:
Одна життя призначена позбавить,
А інша да́на, щоби подих не зatih.

ІКОНА

В порожній хаті на стіні висить ікона,
Три покоління вона слухала невтомно.

Молитви матері за сина і родину,
Сестри за брата й ненароджену дитину...

Просили прощі звинувачені у горі,
Благали долі молоді, здоров'я – хворі.
За перемогу люди трепетно молились,
Солдати в бій ішли – перехрестились.

Велична сила з її образу несеться!
Все, що просилось – в долю кожному
вернётся.

НАГОРОДА

На однострої – нагорода за відвагу,
За подвиг, мужність, доблесть і звитягу.
Та за відзнакою стоїть тяжка робота,
Яку виконувати може лиш піхота.
Носи ж із честю гідну нагороду!
Служи, солдате, українському народу!

ПОСВЯТИ

МАМІ

Ти дивишся на мене з неба
Оберігаєш від біди.
Що я роблю, чого не треба,
Мені ти радиш, як завжди.
Мене навчила ти співати,
Триматись вірно між людей,
Життя любити й рідну хату,
Горіти, мов той Прометей!
Мене чекала ти з Сибіру,
З Одеси я до тебе мчав,
А потім, через років міру,
Онук з Європи приїжджав.
Пішла від нас ти в святу Паску,
А значить зараз у Раю...
Залишила любов і ласку,
З якою я тепер живу...

БАТЬКОВІ

Ти був будівельником в рідному краї,
Твої всі споруди стоять на виду:
Будинок культури, хати і сараї...
Я в приклад десятки їх вам приведу.
Та хобі дитинства все так повернуло,
Що став електроніки ти фахівець,
Всіх теликів марки і радіоли,
Ремонту піддались, бо ти – молодець!
А ще холодильники, варки, музцентри...
На виклик до хат людських ти приїздиш,
Чатуєш новини технічних прогресів...
І от – за комп'ютером ти вже сидиш.
І більшість життя ретрансляторна вежа
До хмар підіймала тебе залюбки.
І вже не звикати дивитися з неба,
Як ми тут живемо – тобі завдяки.

БАБУСІ НАСТІ

Із ранку до ночі шиття вишивала,
Узори барвисто нитками лягали.
Вела господарство, худобу справляла,
Малого мене під пісні колихала.
Співала у півчї церковній і в клубі,
Топила дровами і вугіллям в грубі,
Городи сапала і їсти варила,
На батьківські збори до школи ходила.
В Сибір в літаку ти до мене літала,
«Це що за країна?» – в людей ти питала.
І правнуку ти вишиванку пошила,
А потім спинилась і в небо злетіла...
Тепер твої хрестики того шиття
Нас оберігають від злого буття.

ДІДОВІ ІВАНУ

Мій дід Іван був ветеран.
Ремонтував він водний кран,
Бо весь сільський той водогін
Ох, обслуговував лиш він...
Любив тварин, собак, котів,
Кролів тримав, а бить не хтів.
Корівка, кози, нутрія...
Всьому звір'ю давав ім'я.
У хорі в клубі він співав,
На безліч інструментів грав
В оркестрах струнних й духових.
Талант цей маю й я від них...
Тепер з бабусею вони
Співають там, де Рай і сни.
І Ангел, стиснувши струну,
Грає мелодію сумну.

ДРУЖИНІ

Першого травня познайомились з тобою,
Коли цвів сад і щебет був птахів.
Співав пісні тобі, а Купидон стрілою
Вже цілив в моє серце із дахів.
А потім ти помчала на навчання,
Букет троянд я під плащем приніс,
З надією і просто сподіванням,
Що щирістю відповіси мені.
А далі Ужгород і потяг у Черкаси,
І рік кохання... І прийшов той день,
Коли у червні ми побрались в час прекрасний
Та йдем цей шлях, весь сповнений пісень.
Родився син, якого ми чекали,
Ти стала лікарем, якого світ не знав.
І я тебе любить не перестану,
Бо Бог мені тебе подарував!

СИНУ

Ой сину, мій сину, моя ти надія,
В тобі відтворив я усі свої мрії:
Навчання в Європі, права в автошколі,
Життя за кордоном, схід сонця у полі.
Але ж і свого ти у світі добився
Й на цьому, я бачу, ще не зупинився.
В шаленому світі ти міг виживати,
При цьому ще й авторитет здобувати.
Життя – по закону, як одяг – то бренди,
Чіткий такт музичний, діджеї-легенди.
І в подорож дальню ти мчиш на вікенди...
Тобі можуть заздрить круті спецагенти.
Хай збудуться всі твої зоряні мрії,
А я під промінням тих зір порадію!

ОЛЕКСАНДРІ ПАВЛІВНІ ДОБРОВОЛЬСЬКІЙ

Тендітна жінка із великою душею,
Нам дуже легко працювати з нею!
Життя все віддане держслужбі в Казначействі,
При цьому затишок утримує в сімействі.
Син служить в ЗСУ, онуки підростають,
Й родину казначейську вона оберігає!
Ще – діловодством, звітністю, й доходами керує,
Юристи з фінансистами її вказівки чують.
Із господарським відділом проблем вона не має,
Бо там моторний керівник за мить усе встигає.
Хай ангел-охоронець Вас завжди оберігає,
І ще сто літ ДКСУ від нас не відпускає!

СВІТЛАНІ АНАТОЛІЙВНІ ГОРБУЛ

Мабу́ть не перший я поет –
Пишу начальниці сонет.
А вона у нас красуня,
І посада їй пасує.
Їй підкорені видатки,
Закупівлі і печатки, КЕПи, захист і АйТі,
Всі задачі – непрості.
У вихідні вона працює,
І автом сама кермує,
Каву любить заварну.
Зараз в душу зазирну:
Пожаліє, захистить,
Премію роздасть за мить.
В день народження бажаєм,
Хай «Казна не «зависає»,
Токен підпис сам кладе,
А робота вся – зажде!
Миру, щастя і здоров'я,
Жити кожен день з любов'ю!

КАБАШ АЛЬОНІ

Минув лиш рік, як вперше написав
Я на конверті із грошима їй вірша.
Ти стала ще гарніша, ніж була,
І тому знов рука моя перо взяла.
Ну що ж, пишу тобі новий сонет,
Тій, що з світанком мчить в робочий кабінет.
І долі людські їй довірила Казна,
Рятує їх, працює тяжко до пізна!
Їй зрання вже телефонує керівник:
«Біжи на працю терміново, бо «гаплик»»!
Голодні дома чоловік і син, і кріль,
Але ж вказівки і задачі звідусіль.
Хоча при цьому має форму, як модель:
Струнка, спортивна, мабуть знає деь
купель...
Ти сама краща кадрів королева,
Бажаємо здоров'я, як у лева!
Хай HR MIS сам всю роботу робить,
А людський фактор з себе не виводить!

ЯНІ КАПУСТЯН

Сама толерантність,
Зі смаком в дрескоді,
Її елегантність
Всіх з розуму зводить.
Весела, привітна,
В роботі – чітка.
Веде себе гідно,
Порядна така.
Не буду нічого
Вже більше писати,
А тільки усього
Бажати, бажати!
Світи зірко ясна
Нам на небокраї!
Без тебе, чорнява,
Життя нам немає!

МОЇЙ НАТАЛІЇ

Була ти медалісткою у школі,
А в інституті – в передовиках,
В кар'єрі лікарській і в особистій долі,
Все склалося, як пишуть у книжках.
І ось життя тобі поставить дві п'ятірки –
Ти не дивись на них, бо школах вже давно
Дванадцять балів значить, що ти «зірка»,
А тому ще старайся й пий вино,
Бо вічну молодість дарує нам воно!

ОКСАНІ САГАЙДАЧНІЙ

В цей день народилася татова доця,
Оксана її нарекли.
Хотів тато сина, та так відбулося
Лелеки її принесли.
В садочок ходила, відмінно навчалась,
Вступила сама в інститут.
Його закінчила, й роботи траплялись...
Чекали її там і тут.
Завод президентський схопив її міцно,
А потім аграрний концерн.
В столицю поїхала наша красуня
До зір підніматись крізь терн.
Та далі і далі від рідного дому
Дорога її повела,
В далеку Словаччину малознайому,
Бо там вона долю знайшла.
І з нею поїхав її пильнувати
Коричневий пес Тимофій!
Сьогодні всі родичі, мама і тато
Бажають всього тільки тій,
Кого любить доля і ангел крилатий.
Хай збудуться мрії твої!
Здоров'я і щастя, і грошей багато,
Кохання під спів солов'їв!

ІРИНІ ІЩЕНКО

Вона завжди прекрасна, як з картинки,
Найкраща в ГУНП всьому блондинка.

Щоранку поміж парк іде Ірина,
І оглядаються на неї всі чоловіки.

Таку от кралю я в подругах маю!
Здоров'я, щастя і кохання побажаю!
Хай збудуться всі мрії – я в це вірю!
Вже через рік прийду і перевірю!

ОДНОКЛАСНИКИ МОЇ

Однокласники мої!

Як прекрасно ми жили

Ще коли були малі.

Йшли по два – не в кагалі,

Білі бантики в дівчат,

Хлопці голосно кричать!

Парти, дошка і книжки,

Клумби, гірка і пташки.

Все з часів тих так змінилось...

Шість із нас вже з небом злились.

Раз стрічаємось в п'ять років,

Хоч живемо за сто кроків...

Однокласники мої!

Нас чекають степ й гаї,

Дожидає нас Дніпро!

Вчитель рідний – дай «добро»!

Й будем знов – одна сім'я.

Ви – мої... І весь ваш – я.

ПЕРШІЙ ВЧИТЕЛЬЦІ

Галино Михайлівно, ну ж бо,

Ведіть до науки нас дружно!

Поки ми малі і завзяті,

З бажанням навчатись – крилаті!

Ми слухали Вас так уважно,

Щоб бути розумним й відважним,

Хотіли нести Ваш портфельчик

Й боролись за нього – хто перший.

Ви в ліс по гриби нас водили

І кашу в яру нам варили.

Навчали, любили, дружили,

А через роки – відпустили...

Хай ваша душа усміхнеться,

Навіки Ви в нашому серці.

ДРУЗІ МОЇ

П'ятірка славних хлопців із села
Дружила так, як рідко це буває.
Нас поєднала днів шкільних пора
Тих днів, яких уже давно немає...
Два Олексії, Володимир, Станіслав
Й Василь, який на небі двадцять років.
Співали ми під звук старих гітар,
Навчалися й тікали із уроків.
Крутили великів педалі й тисли газ
На перших мотоциклах і мопедах,
І у Дніпрі купались сотні раз,
Ловили рибу й бігали у кедах.
Ось час настав, ми розлетілись, як птахи,
На зустрічах випускників лиш разом,
Та дружби нашої залишилися штрихи
І їх не стерти й не забути з часом.

ПОЕТУ МИХАЙЛУ КАЗИДУБУ

Мій дядько Михайло спочатку був «мент»,

Та доля так склалась, що став він – поет.

І сотні віршів написав видатних,

І збірок десятки він видати встиг.

Та першого травня поет замовчав,

І Бог його тихо на небо забрав.

Там десь під Полтавою камінь лежить,

Під ним спочиває поет, та не спить...

Поезії й вірші його все ж живуть,

Мене спонукають пройти дядьків путь.

В поліції я відслужив тридцять літ...

Чи стану поетом? Покаже цей світ!

ЕПІЛОГ

Добігає кінця моя збірка,
Ще не знаю чи щось напишу,
Від віршів моїх смішно і гірко,
Так для того я їх і пишу.
Мабуть я не поет ще, не класик
І навряд чи стану таким,
Моя збірка не піде в маси,
Мій читач... Я говорю з ним.
Всі вірші, які написав я,
У житті цьому – то мій слід.
«Не судіть» – заповідь Православ'я,
Я пишу... Мій триває політ!

Зміст

ФІЛОСОФІЯ ДУШІ

Філософія душі	4
Не пишеться	5
Крізь себе	6
Подаруй мені доле силу.....	7
Стежина жовтнева	8
Лазурне узбережжя	9
Мені п'ятдесят шість	10
Нове	11
Хмари	12
Горобці	13
Ніч.....	14
Окуляри	15
Образа.....	16
Не було.....	17
Різдво.....	18
Я не хочу багато писати	19
Гітара.....	20
Дощ.....	21
Дружба	22
Зима	23
Кораблі.....	24
Літак	25
Літо	26
Море	27
Своє	28
Оркестр	29

Осінь	30
Італія	31
Пишу.....	32
Пісня	33
Плинність часу.....	34
Червоний місяць	35
Шукаю	36

ТРІШКИ ГУМОРУ

Муза	38
Круговерть	39
Айтішник.....	40
Портрет.....	41
Я хотів завести собаку	42
Котячий батько	43
Мої медики.....	44
Родичі.....	45
Новорічне бажання.....	46

ПОЕЗІЯ ШКІЛЬНИХ РОКІВ

Чи буває людині страшно	48
Пробач мене	49
Згадка	50

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

Рідне село	52
На березі Дніпра	53
Вітряки.....	54
Рідня.....	55
Хата.....	56
Дідова сопілка.....	57
Піч	58

Чайка Дніпрова.....	59
Дорога в Карпати	60
Покинуті хати	61
Сади весни	62
Пам'ять роду.....	63

ПОЕЗІЯ ВІЙНИ

Війна	65
Гостомель	66
Шлях до Криму	67
Боги війни	68
САУ «Богдана»	69
Звук тривоги	70
Концерт	71
Окоп	72
Погони.....	73
Душа.....	74
Ікона	75
Нагорода	76

ПОСВЯТИ

Мамі.....	78
Батькові	79
Бабусі Насті	80
Дідові Івану.....	81
Дружині.....	82
Сину.....	83
Олександрі Павлівні Добровольській	84
Світлані Анатоліївні Горбул.....	85
Олені Кабаш	86
Яні Капустян.....	87

Моїй Наталії.....	88
Оксані Сагайдачній	89
Ірині Іщенко	90
Однокласники мої	91
Першій вчительці	92
Друзі мої.....	93
Поету Михайлу Казидубу.....	94
Епілог.....	95

Літературно-художнє видання
Станіслав Григорович
Однороманенко

ТУТ ВСЕ – МОЄ

Вірші

Підписано до друку 16.01.2026 р.
Формат 60х84 1/16. Папір офсетний.

Гарнітура «Times»

Друк цифровий. Ум. друк. арк. 5,8

Обл. вид. арк. 11,0.

Наклад 50 прим. Зам. 016/26

Видавництво ФОП Супрун Т.О.

61000, м. Харків, вул. Миру, 32. Тел. (099) 604-49-45

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників та розповсюджувачів видавничої продукції:

серія ДК № 8343 від 30.05.2025 р.

www.bookline.online